

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 405/2023
25.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Невенке Важић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Личина Мунира, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Весне Луковић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару К. бр. 4/22 од 01.12.2022. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-111/23 од 15.03.2023. године, на седници већа одржаној дана 25.04.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Личина Мунира, адвоката Весне Луковић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару К. бр. 4/22 од 01.12.2022. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-111/23 од 15.03.2023. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару К. бр. 4/22 од 01.12.2022. године, окривљени Личина Мунир оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 2. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 6 година у коју се урачунава време проведено у притвору почев од 06.08.2021. године па до упућивања на издржавање казне затвора. Истом пресудом окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка и плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара и на име осталих трошкова износ од 183.642,18 динара, Вишем јавном тужиоцу у Новом Пазару износ од 137.406,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећена АА ради остваривања истакнутог имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-111/23 од 15.03.2023. године, одбијене су жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару, окривљеног Личина Мунира и његових бранилаца, а пресуда Вишег суда у Новом Пазару К. бр. 4/22 од 01.12.2022. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног, адвокат Весна Луковић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) Законика о кривичном поступку, члана 438. став 2. тачка 2) Законика о кривичном поступку и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или да побијане пресуде преиначи тако да окривљеног огласи кривим за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 5. у вези става 1. Кривичног законика.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Личина Мунира, адвоката Весне Луковић је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП јер кривично дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело услед неправилне примене одредаба члана 22. и 26. КЗ, односно тиме што суд у изреци пресуде није навео елементе свесног нехата садржане у одредби члана 26. КЗ, из којих разлога, по наводима браниоца, не произилазе обележја кривичног дела из члана 121. став 3. у вези става 2. КЗ.

По оцени Врховног касационог суда изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нису основани.

Одредбом члана 26. КЗ прописано је да је кривично дело учињено из нехата кад је учинилац био свестан да својом радњом може учинити дело, али је олако држао да до тога неће доћи или да ће то моћи спречити или кад није био свестан да својом радњом може учинити дело иако је према околностима под којима је оно учињено и према својим личним својствима био дужан и могао бити свестан те могућности.

Из изреке првостепене пресуде произилази да је окривљени оглашен кривим да је „у стању урачуљивости, свестан свог дела чије је извршење хтео, уз истовремену свест о забрањености свог дела, тешко телесно повредио једно лице и здравље му тешко нарушио, услед чега је касније наступила смрт тог лица, на тај начин што... задао му један ударац десном ногом у пределу десне бутине, а затим након краће вербалне расправе још један ударац затвореном шаком у пределу главе, од којег ударца је оштећени сада пок. ББ пао на асфалт, наневши му тешке телесне повреде и тешко му нарушио здравље у виду оштећења за живот важних можданих центара.... услед којих

повреда је оштећени сада пок. ББ пао у коматозно стање, а затим у 05,10 часова преминуо у Дому здравља у ..., које смртне последице је окривљени Личина Мунир био свестан, али је олако држао да до тога неће доћи или да ће то моћи спречити...“.

Дакле, из изреке првостепене пресуде произилази да је окривљени оглашен кривим да је оштећеном нанео тешке телесне повреде у односу на које је поступао са директним умишљајем, а у погледу смртне последице поступао је са свесним нехатом јер је био свестан да може наступити смртна последица, али је олако држао да до тога неће доћи или да ће то моћи спречити. Стога по налажењу овог суда описане радње које је окривљени предузео садрже сва обележја кривичног дела из члана 121. став 3. у вези става 2. КЗ, како објективна тако и субјективна, како су то правилно закључили нижестепени судови, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Даље, поднетим захтевом за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, односно да је изрека првостепене пресуде неразумљива, с обзиром да је у изреци пресуде описано постојање свести само о забрањеној последици иако је код постојања свесног нехата у изреци морало бити описано постојање свести о узрочној вези између радње окривљеног и могућности наступања последица.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац указује и да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а која повреда је учињена на тај начин што је наведено да је окривљени поступао у стању урачунљивости, али нису дати разлози у вези са овим елементом кривице и није образложена урачунљивост, а у односу на смртну последицу као тежу последицу нејасна је дефиниција свесног нехата па су дати разлози у побијаној пресуди противречни изреци.

Бранилац у поднетом захтеву такође указује да је побијаним пресудама учињена и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која повреда представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, бранилац истакнуту повреду образлаже на тај начин што полемиче са налазом и мишљењем вештака психијатра и указује да је окривљени критичном приликом деловао на мах, с обзиром да је у стању јаке раздражености високог степена импулсивно реаговао и тада створио одлуку да оштећеног удари у пределу бутине и у пределу доње вилице, при чему је кулминација раста раздражљивости била у моменту псовања мајке окривљеном. Оваквим наводима бранилац полемиче са налазом и мишљењем вештака, даје своје виђење предметног догађаја и суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Такође, бранилац наводи да суд није поверовао окривљеном да му је оштећени псовао мајку на начин и на месту како је то изнео у својој одбрани нити је утврдио у каквом се стању оштећени налазио критичном приликом у погледу степена пијанства те је такорећи занемарен допринос оштећеног, на који начин је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање (члан 440. ЗКП).

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним пресудама учињена и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, међутим приликом образлагања ове повреде указује да је првостепени суд погрешно на страни окривљеног ценио олакшавајуће околности и није правилно одмерио казну, чиме суштински указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 2), члана 440. и члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**